

Rapport

Datum: 28 september 2007
Rapportnummer: 2007/209

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het LBIO op 5 december 2001 de inning van de door hem verschuldigde kinderalimentatie heeft overgenomen.

Ook klaagt verzoeker erover dat het LBIO de opslag- en incassokosten onnodig hoog heeft laten oplopen.

Verder klaagt verzoeker erover dat het LBIO beslag heeft laten leggen op twee van zijn panden.

Ten slotte klaagt verzoeker erover dat het LBIO heeft geweigerd de door verzoeker gemaakte kosten te vergoeden.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker is gehuwd geweest met mevrouw H. Uit dit huwelijk is een dochter geboren, J. Sinds de echtscheiding betaalt verzoeker ten behoeve van J. kinderalimentatie aan mevrouw H.

I. Ten aanzien van het overnemen van de inning van de kinderalimentatie

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat het LBIO op 5 december 2001 de inning van de door hem verschuldigde kinderalimentatie heeft overgenomen. Verzoeker voerde hiertoe aan dat hij in 2001 weliswaar gedurende enige tijd een iets te laag bedrag per maand betaalde, maar dat hij de kinderalimentatie verder altijd tijdig voldeed. Dat hij een iets te laag bedrag betaalde was volgens verzoeker ook geen kwaadwillendheid geweest. Van hem kon immers niet worden verwacht dat hij ervan op de hoogte was dat de kinderalimentatie jaarlijks verhoogd moest worden met de wettelijke indexering.

Verder wees hij erop dat hij de achterstand aan mevrouw H. had betaald zodra hij ervan op de hoogte raakte dat hij maandelijks een te laag bedrag aan haar had overgemaakt.

2. Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman is het volgende naar voren gekomen:

2.1. Ingevolge een rechterlijke uitspraak van 10 maart 1999 is verzoeker maandelijks bij vooruitbetaling een bedrag van f 500 verschuldigd aan zijn ex-echtgenote mevrouw H., als kinderalimentatie voor hun dochter J.

2.2. Op 5 februari 2001 verzocht mevrouw H. het LBIO de inning van de kinderalimentatie over te nemen omdat er een betalingsachterstand was; verzoeker verzuimde volgens haar de wettelijke indexering te betalen.

2.3. Bij brief van 24 april 2001 deelde het LBIO verzoeker mee dat het van zijn ex-echtgenote had vernomen dat verzoeker de door hem verschuldigde onderhoudsbijdrage nooit had verhoogd met het wettelijke indexeringspercentage. In dit kader werd opgemerkt dat het door verzoeker verschuldigde bedrag met ingang van 1 januari 2000 f 512,50 per maand bedroeg en met ingang van 1 januari 2001 f 529,41 per maand. Verzoeker werd in de gelegenheid gesteld om binnen drie weken de achterstallige indexering alsnog te voldoen.

2.4. Op 2 juli 2001 liet mevrouw H. het LBIO weten dat zij, naast de maandelijksse betalingen van f 500, op 11 mei 2001 een bedrag van f 267,64 van verzoeker had ontvangen. Verder had zij op 1 juni 2001 en 29 juni 2001 een bedrag van f 520,41 van verzoeker ontvangen. Naar aanleiding van dit bericht, schreef het LBIO verzoeker op 9 juli 2001 dat er volgens opgave van mevrouw H. nog altijd een betalingsachterstand van f 135,64 was. Verzoeker werd in de gelegenheid gesteld om binnen een termijn van veertien dagen aan te tonen dat hij de door mevrouw H. gestelde betalingsachterstand over de maanden februari tot en met juli 2001 (alsnog) had voldaan. Als hij een en ander niet tijdig aantoonde, zou het LBIO de inning overnemen, waarbij hij opslagkosten zou zijn verschuldigd.

2.5. In vervolg op de brief van 9 juli 2001 liet het LBIO verzoeker bij brief van 8 oktober 2001 weten dat uit informatie van mevrouw H. inmiddels was gebleken dat zij op 11 mei 2001 een geldbedrag van verzoeker had ontvangen hetgeen betekende dat verzoeker de alimentatie tot en met mei 2001 had voldaan. Voor de maanden juni en juli 2001 had verzoeker echter f 520,41 in plaats van f 529,41 betaald, waardoor er op dat moment een betalingsachterstand van f 18 bestond. Het LBIO verzocht verzoeker opnieuw om binnen veertien dagen aan te tonen deze betalingsachterstand te hebben voldaan. Ook schreef het LBIO dat niet bekend was welke bedragen verzoeker voor de maanden augustus tot en met oktober 2001 had overgemaakt aan mevrouw H. Het LBIO wees verzoeker erop dat als hij het gevraagde betalingsbewijs niet binnen veertien dagen zou overleggen, het LBIO de inning alsnog zou overnemen.

2.6. Op 27 november 2001 deelde mevrouw H. het LBIO desgevraagd telefonisch mee dat zij nog steeds f 9 per maand te weinig aan alimentatie ontving. Het LBIO nam de inning van de kinderalimentatie vervolgens op 5 december 2001 over. Volgens het LBIO was verzoeker op dat moment f 54 (zijnde zes maal f 9) verschuldigd, plus de bijdrage voor de maand december 2001. Inclusief 10% opslagkosten ging het om een betalingsachterstand van f 641,75.

Verzoeker werd verzocht dit bedrag per omgaande naar het LBIO over te maken. Indien dit voor verzoeker niet mogelijk was, werd een betalingsregeling van f 714,35 per maand voorgesteld. Verder werd verzoeker meegedeeld dat hij zijn betalingen (inclusief 10% opslagkosten) in het vervolg aan het LBIO moest voldoen. Het LBIO zou de inning pas beëindigen als verzoeker zes maanden lang elke maand aan het LBIO had betaald en er van een betalingsachterstand geen sprake meer was.

3. Verzoeker diende op 30 november 2004 een klacht in over de overname van de inning van de kinderalimentatie door het LBIO. Deze klacht is op 25 februari 2005 behandeld op een hoorzitting van het LBIO. Het LBIO heeft de klacht bij brief van 9 maart 2005 afgehandeld. Het LBIO oordeelde dat van verzoeker mocht worden verwacht dat hij op de hoogte was van de jaarlijkse indexering van de kinderalimentatie en dat de inning van de kinderalimentatie op 5 december 2001 terecht was overgenomen. Het LBIO achtte de klacht dan ook niet gegrond.

4. Omdat verzoeker zich niet kon vinden in het oordeel van het LBIO, wendde hij zich tot de Nationale ombudsman. De Nationale ombudsman stelde hierop een onderzoek in.

5. In reactie op de in onderzoek genomen klacht, verwees het LBIO de Nationale ombudsman naar hetgeen hierover eerder op 9 maart 2005 aan verzoeker was geschreven. In aanvulling hierop schreef het LBIO dat verzoeker destijds diverse malen op de hoogte was gesteld van het voornemen van het LBIO om de inning over te nemen. Bovendien bestond er ten tijde van de overname van de inning een betalingsachterstand. De overname van de inning was dan ook gerechtvaardigd en de klacht was op dit punt niet gegrond, zo stelde het LBIO.

6. Verzoeker heeft er in reactie op dit standpunt van het LBIO nogmaals op gewezen dat hij weliswaar op een gegeven moment de betaling van een bedrag van ongeveer € 30 had "gemist", maar dat hij de kinderalimentatie verder altijd vrijwillig en op het juiste moment had voldaan.

Beoordeling

7. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken. Dit vereiste brengt mee dat een bestuursorgaan een bij wet opgedragen taak nauwgezet moet uitvoeren en daarbij de noodzakelijke informatie zorgvuldig dient te betrekken.

8. In artikel 1:408 van het Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond, onder 1.) is bepaald dat het LBIO op verzoek van een onderhoudsgerechtigde de invordering van kinderalimentatie op zich neemt. Tot invordering op verzoek van de onderhoudsgerechtigde wordt slechts overgegaan, indien de gerechtigde bij de indiening van het verzoek aannemelijk heeft gemaakt dat binnen ten hoogste zes maanden voorafgaande aan de indiening van het

verzoek de onderhoudsplichtige ten aanzien van ten minste één periodieke betaling tekort is geschoten in zijn verplichtingen.

9. Op grond van het bepaalde in artikel 1:402a van het Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond, onder 1.) wordt de bij rechterlijke uitspraak of overeenkomst vastgestelde kinderalimentatie jaarlijks automatisch met een bepaald percentage verhoogd (het zogenaamde

indexeringspercentage). Dit percentage wordt jaarlijks door de minister van Justitie vastgesteld en gepubliceerd in de Staatscourant, alsmede in enkele landelijke dagbladen.

Een ieder die alimentatieplichtig is, wordt geacht van deze regeling op de hoogte te zijn. Een alimentatieplichtige heeft dan ook een eigen verantwoordelijkheid om zich jaarlijks op de hoogte te stellen van het vastgestelde indexeringspercentage alsmede ervoor te zorgen dat het te betalen bedrag tijdig dienovereenkomstig wordt aangepast. Aan het argument van verzoeker, inhoudende dat hij niet op de hoogte was van deze wettelijke verplichting en dus te goeder trouw was, kon het LBIO dus voorbij gaan nu deze omstandigheid voor rekening en risico kwam van verzoeker. Deze omstandigheid vormde voor het LBIO in elk geval geen beletsel de inning over te nemen.

10. Het indexeringspercentage bedroeg in 2000 2,5% en in 2001 3,3%. Als gevolg van deze wettelijke verhoging bedroeg de maandelijks door verzoeker aan mevrouw H. te betalen kinderalimentatie vanaf 1 januari 2001 f 529,41. Het LBIO heeft verzoeker hierover per brief van 24 april 2001 geïnformeerd en hem daarbij verzocht de betalingsachterstand alsnog te voldoen. Dit heeft verzoeker vervolgens op 11 mei 2001 gedaan. Verder heeft verzoeker het maandelijks alimentatiebedrag verhoogd tot

€ 520,41. Omdat dit bedrag te laag was, heeft het LBIO verzoeker daarop per brief van 8 oktober 2001 gewezen. Verzoeker werd daarbij in de gelegenheid gesteld een bedrag van € 18 aan zijn ex-echtgenote te voldoen alsmede ervoor te zorgen dat voortaan maandelijks het juiste bedrag aan haar werd overgemaakt. Het was vervolgens aan verzoeker om aan het LBIO uiteen te zetten in hoeverre hij al dan niet aan zijn betalingsverplichtingen had voldaan door van zijn betalingen betalingsbewijzen toe te zenden. Dit heeft verzoeker echter niet binnen de daarvoor gestelde termijn (te weten binnen veertien dagen na dagtekening van de brief van 8 oktober 2001) gedaan. Gebleken is zelfs dat verzoeker pas op 15 februari 2002 voor het eerst richting het LBIO heeft gereageerd.

11. De Nationale ombudsman stelt vast dat op grond van de informatie die mevrouw H. aan het LBIO had verstrekt, op 5 december 2001 voldoende aannemelijk was dat verzoeker over de voorafgaande zes maanden tekort was geschoten in zijn betalingsverplichtingen. Hierbij is van belang dat ook in geval slechts de wettelijke indexering niet (geheel) is voldaan, sprake is van een betalingsachterstand op grond

waarvan het LBIO bevoegd is de inning over te nemen. Het feit dat in dit geval slechts sprake was van een kleine betalingsachterstand doet hieraan niet af. Bedacht moet immers worden dat het LBIO niet een eigen vordering incasseert maar optreedt namens een alimentatiegerechtigde die krachtens rechterlijke uitspraak of overeenkomst, behoefte heeft aan en recht heeft op een bepaalde onderhoudsbijdrage. Het feit dat deze bijdrage ter (gedeeltelijke) compensatie dient van de kosten van de verzorging en opvoeding van de kinderen, maakt dat onderhoudsgerechtigden belang hebben bij een spoedige en juiste betaling van deze bijdrage. Dit biedt het LBIO weinig ruimte om, indien éénmaal van een betalingsachterstand (hoe gering ook) is gebleken, af te zien van de overname van de inning.

12. Gelet op hetgeen hiervóór is overwogen, is de Nationale ombudsman van oordeel dat het LBIO in dit geval terecht de inning van de kinderalimentatie heeft overgenomen en hiermee niet heeft gehandeld in strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

13. Dit neemt echter niet weg dat tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman is gebleken dat het optreden van het LBIO - zowel voorafgaand aan als ná de overname van de inning - op een ander punt de toets der kritiek niet kan doorstaan.

14. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit brengt onder meer mee dat een bestuursorgaan in een bepaalde kwestie ontvangen informatie, zo goed mogelijk verwerkt en vervolgens doorgeeft aan betrokkenen. De Nationale ombudsman heeft in dit kader al in eerdere rapporten (zie onder andere rapport 2004/148) overwogen, dat het van belang is dat het LBIO, wanneer het aankondigt de inning te zullen overnemen, inzicht geeft in de hoogte en de samenstelling van de vermeende achterstand. Een dergelijke toelichting biedt de alimentatieplichtige inzicht in wat van hem wordt verwacht alsmede aanknopingspunten om na te gaan (en vervolgens aan het LBIO uiteen te zetten) in hoeverre hij al dan niet aan zijn betalingsverplichtingen heeft voldaan.

Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman in deze zaak, is vast komen te staan dat het LBIO op dit punt meermalen tekort is geschoten.

14.1. De ex-echtgenote van verzoeker verzocht het LBIO op 5 februari 2001 de inning van de kinderalimentatie over te nemen omdat verzoeker verzuimde het door hem verschuldigde bedrag te verhogen met het wettelijke jaarlijks verschuldigde indexeringspercentage. Het LBIO heeft verzoeker daarop per brief van 24 april 2001 aangeschreven. In die brief wordt melding gemaakt van het feit dat het door verzoeker te betalen maandelijkse bedrag met ingang van 1 januari 2001 f 529,41 bedroeg. Verder werd opgemerkt dat de bijdrage over het jaar 2000 f 512,50 per maand bedroeg.

Verzoeker werd gevraagd om binnen drie weken de betalingsachterstand alsnog aan zijn ex-echtgenote te voldoen. In die brief staat echter niet vermeld hoeveel de betalingsachterstand op dat moment precies was en welk bedrag verzoeker dus aan zijn ex-echtgenote moest betalen. Dit klemt des te meer omdat het LBIO krachtens het bepaalde in artikel 1:408, vierde lid, slechts is gerechtigd de inning van de betalingsachterstand die in de zes maanden voorafgaande aan het inningsverzoek is ontstaan, over te nemen. Door verzoeker hierop niet te wijzen, is ten onrechte de indruk gewekt dat het LBIO gerechtigd was de gehele achterstallige indexering over het jaar 2000 bij verzoeker te innen.

14.2. De ex-echtgenote van verzoeker zond het LBIO vervolgens op 2 juli 2001 het zogenaamde "inningsformulier" retour waarop zij onder meer aangaf dat zij gedurende de periode van 1 februari 2001 tot en met 1 juli 2001 een bedrag van *f* 3.308,46 van verzoeker had ontvangen. Naast viermaal een bedrag van *f* 500 en tweemaal een bedrag *f* 520,41, had verzoeker op 11 mei 2001 (dus binnen de door het LBIO gestelde termijn van drie weken) een extra bedrag van *f* 267,64 (zijnde de volledige indexering over 2000 en 2001) aan haar betaald. Verder had verzoeker met ingang van juni 2001 het maandelijks alimentatiebedrag verhoogd tot een bedrag van *f* 520,41. Daarop heeft het LBIO verzoeker op 9 juli 2001 opnieuw aangeschreven. Volgens het LBIO bedroeg de betalingsachterstand op dat moment *f* 135,64. In de toelichting op dit bedrag stond vermeld dat verzoeker over de periode 1 februari 2001 tot en met 31 juli 2001 een bedrag van *f* 3.176,46 (zijnde zesmaal een bedrag van *f* 529,41) had moeten betalen en slechts *f* 3.040,82 had betaald.

Het LBIO heeft bij het opstellen van deze berekening kennelijk geen rekening gehouden met het door verzoeker op 11 mei 2001 extra betaalde bedrag van *f* 267,64, terwijl mevrouw H. dit wel vóór 9 juli 2001, de datum waarop het LBIO verzoeker de brief zond, had doorgegeven. Ook dit acht de Nationale ombudsman niet juist. Zoals hij al eerder in het hiervóór aangehaalde rapport 2004/148 heeft overwogen, moet het LBIO erop bedacht zijn dat een onzorgvuldige manier van communiceren invloed kan hebben op de bereidheid bij een betalingsplichtige om tot betaling over te gaan. Bovendien kan een dergelijke onjuiste informatieverstrekking invloed hebben op de verstandhouding tussen partijen omdat de betalingsplichtige kan denken dat een alimentatiegerechtigde de informatie bewust heeft achtergehouden. Het LBIO had verzoeker er dus reeds in zijn brief van 9 juli 2001 op kunnen en moeten wijzen dat verzoeker maandelijks nog steeds een te laag bedrag aan alimentatie betaalde, namelijk *f* 520,41 in plaats van *f* 529,41.

14.3. Per brief van 5 december 2001 liet het LBIO verzoeker vervolgens weten dat het de inning van de alimentatie overnam. In die brief wordt een betalingsachterstand van *f* 641,75 genoemd. Blijkens de toelichting op dit bedrag, heeft het LBIO een bedrag van *f* 529,41, zijnde de alimentatie over de maand december 2001, meegerekend. Dit acht de Nationale ombudsman niet juist omdat het LBIO er, blijkens de vele eerdere berichten van de ex-echtgenote van verzoeker, op dat moment gevoeglijk van uit kon gaan dat verzoeker

voor de maand december 2001 reeds een bedrag van *f* 520,41 aan mevrouw H. had betaald. Dit betekent dat op 5 december 2001 de betalingsachterstand geen

f 641,75 bedroeg maar slechts *f* 54 (te weten zesmaal een bedrag van *f* 9). Bij de berekening van 5 december 2001, die ten grondslag ligt aan alle volgende berekeningen, is er dan ook ten onrechte van uitgegaan dat de opslagkosten op dat moment *f* 52,94 bedroegen. Op dit punt dient dan ook een correctie plaats te vinden.

14.4. Verder hecht de Nationale ombudsman eraan op te merken dat het hem heeft verbaasd dat het LBIO verzoeker in diezelfde brief van 5 december 2001, zonder enige nadere uitleg, voor een totale betalingsachterstand van *f* 641,75 een betalingsregeling van *f* 714,35 per maand heeft aangeboden.

15. Alles overziende, is de Nationale ombudsman van oordeel dat het LBIO meermalen tekort is geschoten in zijn informatieverstrekking naar verzoeker toe.

In zoverre is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het onnodig hoog laten oplopen van de opslag- en incassokosten

Bevindingen

1. Verzoeker vindt het niet terecht dat hij in verband met een betalingsachterstand van slechts *f* 54 (zes maal *f* 9) 10% opslagkosten moet betalen. Ook is verzoeker van mening dat de zaak eerder afgesloten had kunnen worden, aangezien hij zijn betalingsachterstand rechtstreeks aan mevrouw H. heeft voldaan zodra hij ermee bekend was dat hij gedurende enige tijd maandelijks een te laag bedrag aan haar had overgemaakt. Verder vindt hij dat het LBIO de zaak op zijn beloop heeft gelaten. Hierdoor zijn de opslag- en incassokosten hoger opgelopen dan nodig was geweest, aldus verzoeker.

2. Uit het onderzoek is het volgende naar voren gekomen:

2.2. In verband met het feit dat uit informatie van mevrouw H. bleek dat verzoeker rechtstreekse betalingen aan haar verrichtte, schreef het LBIO verzoeker op 4 februari 2002 een brief waarin hem werd verzocht de betalingen voortaan via het LBIO te laten verlopen. Ook werd hij er weer op gewezen wat de voorwaarden waren voor beëindiging van de inning door het LBIO.

2.3. Bij faxbericht van 15 februari 2002 reageerde verzoeker voor het eerst op de brieven die het LBIO hem in de voorafgaande maanden had gestuurd. Hij deelde het LBIO mee niet akkoord te gaan met de voorgestelde betalingsregeling. Ook schreef hij het niet eens te zijn met de berekening van de betalingsachterstand. Bovendien had hij de betalingsopdrachten voor het hele jaar al ingeleverd bij de bank en was hij dus te goeder trouw, zo berichtte verzoeker het LBIO.

2.4. In reactie op diens brief van 15 februari 2002 deelde het LBIO verzoeker op 20 februari 2002 mee dat de betalingsachterstand op dat moment € 135,60 bedroeg. Als gevolg van de wettelijke indexering was het verschuldigde maandbedrag inmiddels verhoogd naar € 251,29. Als verzoeker de komende zes maanden € 299,02 per maand (aanzuivering achterstand, lopende verplichting plus opslagkosten) aan het LBIO zou overmaken, dan zou het dossier per 31 augustus 2002 kunnen worden gesloten, aldus het LBIO.

Verzoeker heeft niet gereageerd op deze brief van het LBIO. Pas op 13 januari 2003 (zie hierna, onder 2.7.) heeft verzoeker weer een schriftelijk bericht gestuurd aan het LBIO.

2.5. Verzoeker is vervolgens steeds - dus ook in de jaren na 2002 - rechtstreekse betalingen blijven verrichten aan mevrouw H. Elke keer dat mevrouw H. een betaling ontving van verzoeker, stelde zij het LBIO hiervan in kennis, waarop het LBIO de berekening van de betalingsachterstand aanpaste. Bij brief van 28 juni 2002 liet het LBIO verzoeker weten dat de betalingsachterstand tot en met 31 juli 2002 bestond uit een bedrag van € 251,32 aan kinderalimentatie en € 202,38 aan wettelijke opslagkosten. Het LBIO wees verzoeker erop dat hij - zoals hem eerder was meegedeeld - de kinderalimentatie aan het LBIO moest voldoen in plaats van rechtstreeks aan mevrouw H. Als betaling aan het LBIO achterwege bleef, zou tot verderstrekkende maatregelen worden overgegaan, aldus het LBIO.

2.6. Op 19 augustus 2002 gaf het LBIO een gerechtsdeurwaarder opdracht de rechterlijke beslissing inzake kinderalimentatie te betekenen en tot executie over te gaan. Het LBIO liet de gerechtsdeurwaarder op 3 september 2002 weten dat het openstaande saldo € 496,59 bedroeg. Ook werd de gerechtsdeurwaarder verzocht de incasso door te zetten. In de periode hierna stelde het LBIO de gerechtsdeurwaarder er steeds van in kennis als de berekening van de betalingsachterstand was aangepast na een melding van mevrouw H. dat zij een rechtstreekse betaling had ontvangen van verzoeker.

2.7. Op 13 januari 2003 stuurde verzoeker een faxbericht aan het LBIO waarin hij uiteenzette dat hij destijds vrijwillig akkoord was gegaan met een maandelijkse bijdrage van f 500 voor zijn dochter. Omdat hij vaak in het buitenland verblijft, liet hij de betalingen vanaf het begin verlopen via een automatische betalingsopdracht aan de bank. Zodra hij ervan op de hoogte was dat hij wettelijke indexering was verschuldigd, had hij deze voldaan. Verzoeker was dan ook van mening dat hij aan alle verplichtingen had voldaan en dat hij de verschuldigde kinderalimentatie steeds tijdig aan mevrouw H. had overgemaakt. Gezien zijn bereidheid tot betalen en gelet op de opstelling van mevrouw H. - waaraan hij zich stoorde - vond hij dat de redelijkheid en billijkheid ver te zoeken waren. Verzoeker stelde dan ook voor dat het LBIO zou bekijken of de zaak geregeld kon worden.

2.8. In reactie op verzoekers faxbericht van 13 januari 2003 verzocht het LBIO de gerechtsdeurwaarder op 28 mei 2003 om zijn activiteiten in deze zaak tijdelijk op te

schorten. Ook stuurde het LBIO verzoeker die dag een betalingsoverzicht waarin stond vermeld dat hij een openstaand saldo had van € 738,49. Het LBIO deelde verzoeker mee te verwachten dat hij dit bedrag binnen zeven dagen aan het LBIO zou voldoen. Als verzoeker hieraan geen gehoor gaf, zou de gerechtsdeurwaarder worden verzocht zijn activiteiten voort te zetten. Deze aan verzoeker gerichte brief kwam op 3 juni 2003 retour bij het LBIO omdat verzoeker was verhuisd. Na adresverificatie werd de brief op 19 juni 2003 verzonden naar verzoekers nieuwe adres.

2.9. Bij brief van 10 juli 2003 verzocht het LBIO de gerechtsdeurwaarder om de zaak weer op te pakken. De reden hiervoor was gelegen in het feit dat verzoeker nog steeds rechtstreeks aan mevrouw H. betaalde en niet aan het LBIO, waardoor de opslagkosten niet werden voldaan. Het openstaande saldo bedroeg volgens het LBIO op dat moment € 764,60.

2.10. Bij brief van 14 oktober 2003 informeerde de gerechtsdeurwaarder het LBIO erover dat verzoeker niet afdoende op brieven had gereageerd. Ook waren de inkomsten van verzoeker nog niet afdoende bekend. Het dossier lag inmiddels in de beslagroute, en zodra er een datum van beslagpoging bekend was zou het LBIO hierover worden ingelicht.

2.11. Op 26 februari 2004 deelde de gerechtsdeurwaarder het LBIO mee dat een collega-deurwaarder elders in het land onlangs beslag had gelegd of op korte termijn beslag zou leggen op roerende zaken van betrokkene.

Op dezelfde dag belde verzoeker het LBIO om te melden dat hij een kort geding zou starten. Volgens een telefoonnotitie van het LBIO zei verzoeker dat hij principieel weigerde aan het LBIO te betalen. Hij was het er niet mee eens dat de zaak via het LBIO liep aangezien hij de kinderalimentatie altijd maandelijks rechtstreeks aan mevrouw H. voldeed.

2.12. Op 24 maart 2004 ontving het LBIO per fax een kopie van een brief die verzoekers advocaat die dag aan de gerechtsdeurwaarder had gestuurd. In deze brief schreef de advocaat - in reactie op een brief van de gerechtsdeurwaarder - dat verzoeker de in oktober 2001 bestaande betalingsachterstand van f 18 destijds, na een schrijven hiertoe van het LBIO, niet tijdig had voldaan omdat hij voor zijn werk in het buitenland verbleef. Enige tijd later had hij de achterstand - die toen inmiddels f 54 oftewel circa € 24,50 bedroeg - alsnog voldaan. De advocaat was het er niet mee eens dat verzoeker als gevolg van een betalingsachterstand van slechts € 24,50, die inmiddels was voldaan, maandelijks 10% opslagkosten verschuldigd was. Door de betreffende betalingsachterstand in te lopen zodra hij hiervan op de hoogte was, was verzoeker immers niet in gebreke geweest, zo schreef de advocaat. Dat mevrouw H. de incasso niet had ingetrokken terwijl aan alle verplichtingen was voldaan, viel niet verzoeker maar mevrouw H. te verwijten.

Naar aanleiding van de brief van de advocaat vroeg de gerechtsdeurwaarder het LBIO om instructies in deze zaak.

2.13. Nadat een medewerkster van het LBIO de zaak op 11 mei 2004 telefonisch had besproken met verzoekers advocaat, schreef zij hem op 13 mei 2004 een brief waarin zij uiteenzette welke stappen het LBIO had gezet alvorens de inning was overgenomen. Nu verzoeker meerdere keren in de gelegenheid was gesteld de betalingsachterstand te voldoen, maar hij hierop niet had gereageerd, had het LBIO de inning terecht overgenomen en was verzoeker de opslagkosten verschuldigd. Aangezien nog steeds niet aan de beëindigingscriteria was voldaan, zou het LBIO de zaak pas over minimaal zes maanden kunnen sluiten, zo schreef het LBIO.

2.14. Verzoekers advocaat stelde het LBIO op 29 juni 2004 telefonisch voor dat verzoeker zes maanden opslagkosten zou betalen in plaats van de volledige opslag- en executiekosten. In reactie schreef het LBIO de advocaat op 1 juli 2004 niet akkoord te kunnen gaan met dit voorstel. Verzoeker had de zaak zelf op zijn beloop gelaten, aldus het LBIO. Tussen de eerste aanschrijving en de overname van de inning lagen zeven maanden. In deze periode had verzoeker het achterstallige bedrag kunnen voldoen om overname van de inning en de bijbehorende kosten te voorkomen. Vanaf het moment van overname van de inning had verzoeker aan het LBIO moeten betalen in plaats van aan mevrouw H. Verzoeker had er zelf voor gekozen om vóór de overname niet het achterstallige bedrag te voldoen, en ná de overname niet aan het LBIO te betalen, zo schreef het LBIO. Uit coulance verklaarde het LBIO zich echter eenmalig bereid om de zaak per 1 juli 2004 te sluiten als verzoeker bereid was de tot dan toe verschuldigde opslag- en executiekosten in zijn geheel te voldoen. Het LBIO zag er in dat geval van af om de inning nog - zoals wettelijk voorgeschreven - zes maanden te laten doorlopen, waardoor verzoeker niet nog zes maanden opslagkosten hoefde te betalen. Voorwaarde hierbij was wel dat verzoeker de kosten vóór 1 augustus 2004 zou voldoen.

2.15. Het LBIO schreef op 30 augustus 2004 aan verzoekers advocaat dat niets was vernomen op het voorstel van 1 juli 2004, dat geen betaling was ontvangen van verzoeker en dat was vernomen dat verzoeker wederom rechtstreeks aan mevrouw H. had betaald. Het LBIO schreef dat op deze manier nooit aan de wettelijke beëindigingscriteria zou worden voldaan, en vroeg de advocaat om verzoeker dringend te verzoeken om de betalingen via (de deurwaarder van) het LBIO te laten lopen. Nu verzoeker niet was ingegaan op het voorstel van 1 juli 2004 zag het LBIO zich genoodzaakt de gerechtsdeurwaarder te verzoeken om de executie voort te zetten.

3. Verzoeker diende op 30 november 2004 een klacht in bij de Nationale ombudsman over het LBIO. Het betrof een klacht over - onder meer - de verschuldigdheid en de hoogte van de opslag- en incassokosten. Bij brief van 8 december 2004 stelde verzoeker het LBIO ervan in kennis dat hij een klacht had ingediend bij de Nationale ombudsman, en hij verzocht het LBIO de zaak "on hold" te zetten tot er een reactie was van de Nationale

ombudsman. Het LBIO deelde verzoeker vervolgens op 13 december 2004 mee dat zijn brief van 8 december 2004 was aangemerkt als klacht. Op verzoek van het LBIO liet de gerechtsdeurwaarder de zaak rusten tot het LBIO de klacht had afgehandeld. Gelet op het feit dat de klacht eerst door het LBIO diende te worden behandeld, stelde de Nationale ombudsman nog geen onderzoek in.

Verzoekers klacht is op 25 februari 2005 behandeld op een hoorzitting van het LBIO, waarna het LBIO de klacht bij brief van 9 maart 2005 heeft afgehandeld. In deze brief schreef het LBIO dat de klacht niet gegrond was en dat de incasso werd voortgezet. Hierop wendde verzoeker zich opnieuw tot de Nationale ombudsman.

Op 13 mei 2005 schreef verzoeker onder meer aan het LBIO dat hij het er niet mee eens was dat het LBIO niet de uitslag van de klachtbehandeling door de Nationale ombudsman wilde afwachten. In reactie hierop deelde het LBIO verzoeker op 18 mei 2005 mee dat er geen aanleiding was om de incasso te beëindigen of op te schorten tot de uitkomst van een onderzoek door de Nationale ombudsman bekend was.

Bij brief van 14 juli 2005 vroeg verzoeker het LBIO het volgende: indien mevrouw H. op enig moment in de voorgaande jaren het initiatief had genomen om de incasso in te trekken, was dit dan mogelijk geweest en wat zouden de gevolgen hiervan zijn geweest?

In antwoord op deze vraag wees het LBIO verzoeker bij brief van 18 juli 2005 op hetgeen is bepaald in artikel 1:408, zesde lid van het Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond, onder 1.). De inning door het LBIO zou pas worden beëindigd nadat verzoeker zes maanden regelmatig - oftewel iedere maand - aan het LBIO had betaald, waarbij de achterstand geheel moest zijn aangezuiverd en alle kosten moesten zijn voldaan.

4. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verwees het LBIO in reactie op de klacht naar de inhoud van de brief die op 9 maart 2005 aan verzoeker was gestuurd. In de brief van 9 maart 2005 wees het LBIO verzoeker er op dat hij op grond van het bepaalde in artikel 1:408, derde lid van het Burgerlijk Wetboek opslagkosten was verschuldigd. Ook wees het LBIO verzoeker er op dat hem al meerdere keren was meegedeeld dat de inning van de kinderalimentatie door het LBIO slechts kon worden beëindigd als was voldaan aan de criteria zoals deze staan vermeld in artikel 1:408, zesde lid van het Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond, onder 1.): zes maanden regelmatige betaling aan het LBIO, en geen betalingsachterstand met betrekking tot de kinderalimentatie, de wettelijke opslagkosten en eventuele executiekosten. Verzoeker was desondanks steeds rechtstreeks aan mevrouw H. blijven betalen en had in het geheel geen opslagkosten voldaan, waardoor het LBIO de inning niet kon beëindigen. Ook was verzoeker niet ingegaan op het hem op 1 juli 2004 gedane schikkingsvoorstel (zie onder 2.14.). Verder was de zaak niet op zijn beloop gelaten, zo stelde het LBIO. Verhaalsonderzoeken en de gebruikelijke rappel- en aanmaningscyclus vergden nu eenmaal enige tijd.

In aanvulling hierop schreef het LBIO in zijn reactie dat verzoekers weigerachtige houding om betalingen te verrichten aan het LBIO en de gerechtsdeurwaarder, alsmede het feit dat verzoeker eerdergenoemd schikkingsvoorstel niet had geaccepteerd, ertoe hadden geleid dat de opslag- en incassokosten tot het huidige niveau waren opgelopen. Het LBIO achtte de klacht op dit punt dan ook niet gegrond.

5. Verzoeker bracht in reactie op het standpunt van het LBIO naar voren dat rechters in het algemeen oordelen dat incassokosten pas kunnen worden gevorderd wanneer de hoofdsom nog steeds niet is voldaan of wanneer het incassobureau extreem veel moeite heeft moeten doen om het geld te incasseren. Nu hij alle kinderalimentatie vrijwillig en op het juiste moment had voldaan, behalve dat hij in het begin ongeveer € 30 had gemist, zouden hem onder normale omstandigheden op basis van redelijkheid en billijkheid geen of amper incassokosten in rekening kunnen worden gebracht. Het LBIO had zich dan ook voor een bedrag van circa € 2.000 schuldig gemaakt aan onrechtmatige verrijking, zo stelde verzoeker, die voorts aangaf dat het LBIO de schade had kunnen beperken door de vordering in te trekken nadat ze hadden geconstateerd dat de alimentatiebetaling een half jaar lang goed was verlopen.

Verder wees verzoeker er op dat hij het LBIO bij brief van 14 juli 2005 had gevraagd of de schade beperkt had kunnen worden als de alimentatiegerechtigde (mevrouw H.) de incasso-opdracht had ingetrokken. Het LBIO had hem hier op 18 juli 2005 schriftelijk op geantwoord dat ingevolge het bepaalde in artikel 1:408, zes lid van het Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond, onder 1.) de inning door het LBIO pas zou worden beëindigd nadat verzoeker zes maanden regelmatig - oftewel iedere maand - aan het LBIO had betaald, waarbij de achterstand geheel aangezuiverd moest zijn én alle kosten voldaan moesten zijn. Het had hem dan ook verbaasd dat hij als bijlage bij het standpunt van het LBIO een aan mevrouw H. gerichte brief van het LBIO van 26 augustus 2002 had aangetroffen waarin stond vermeld dat het LBIO de zaak op verzoek van mevrouw H. in behandeling had genomen, en dat het dus ook aan mevrouw H. was of het LBIO de inning van de kinderalimentatie zou voortzetten.

Beoordeling

6. De Nationale ombudsman merkt allereerst op dat op dit punt een oordeel wordt gegeven over de door het LBIO bij verzoeker in rekening gebrachte kosten over de periode totdat in mei 2005 beslag werd gelegd op onroerende zaken van verzoeker. Over de wijze waarop het LBIO de zaak vanaf mei 2005 heeft behandeld, zal hierna onder **III.** een oordeel worden gegeven.

De verschuldigdheid van de opslagkosten

7. De Nationale ombudsman merkt verder op dat verzoekers vergelijking van zijn zaak met rechterlijke oordelen over de incasso door (andere) incassobureaus (dan het LBIO) niet

opgaat, omdat voor kostenverhaal door het LBIO een specifieke (afwijkende), op de wet gebaseerde regeling bestaat. In artikel 1, eerste lid van het Besluit kostenopslag inning kinderalimentaties (zie Achtergrond, onder 2.) is bepaald dat bij invordering van kinderalimentatie door het LBIO een kostenopslag van 10% wordt berekend. Op grond van het bepaalde in artikel 1:408, derde en achtste lid van het Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond, onder 1.) worden deze kosten verhaald op de onderhoudsplichtige. Uit de ondergrens van € 11,34 per maand die in artikel 1 van het Besluit kostenopslag inning kinderalimentaties staat vermeld, blijkt ondubbelzinnig dat het LBIO óók opslagkosten mag innen als de inning is overgenomen in verband met een kleine betalingsachterstand, zoals in deze zaak het geval is.

De hoogte van de opslag- en incassokosten

8.1. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

8.2. De Nationale ombudsman stelt vast dat er op 5 december 2001 een betalingsachterstand bestond van f 54 op grond waarvan het LBIO, in overeenstemming met de wettelijke bepalingen hieromtrent (zie Achtergrond), gerechtigd was de inning over te nemen en opslagkosten in rekening mocht brengen. Verder was het LBIO vanaf die datum ook bevoegd 10% opslagkosten in rekening te brengen over de rechtstreeks door verzoeker verrichte betalingen.

8.3. Hoewel verzoeker in maart 2002 de achterstand met betrekking tot de wettelijke indexering rechtstreeks aan mevrouw H. heeft voldaan en er hierna geen sprake meer is geweest van een betalingsachterstand op dit punt, acht de Nationale ombudsman het niet onredelijk dat het LBIO de inning niet wilde beëindigen totdat verzoeker alle tot dan toe vervallen kosten zou hebben voldaan. Hierbij is het volgende van belang. Verzoeker heeft er zelf voor gekozen de kinderalimentatie rechtstreeks aan mevrouw H. te blijven voldoen en de opslagkosten niet te betalen, terwijl het LBIO de inning terecht had overgenomen en het LBIO verzoeker meerdere keren heeft gewezen op de in artikel 1:408, zesde lid van het Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond) vermelde criteria voor beëindiging van de inning door het LBIO. Ook is hierbij van belang dat verzoeker niet is ingegaan op het alleszins redelijke schikkingsvoorstel dat het LBIO hem op 1 juli 2004 heeft gedaan. Verder is de Nationale ombudsman van oordeel dat het LBIO weliswaar niet alle stappen in het innings- en incassoproces even voortvarend heeft genomen, maar dat dit onvoldoende reden is om het LBIO te verwijten dat de opslag- en incassokosten onnodig hoog zijn opgelopen. Ten slotte wordt nog opgemerkt dat het LBIO de inning van de opslagkosten niet hoefde op te schorten in afwachting van de uitkomst van het onderzoek van de Nationale ombudsman. Alles overziend heeft het LBIO op dit punt niet gehandeld in strijd met het redelijkheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

9. Tot slot wordt ten aanzien van de hiervoor onder 5. aangehaalde brief van het LBIO aan mevrouw H. van 26 augustus 2002 nog opgemerkt dat deze brief ten onrechte de indruk wekt dat alimentatiegerechtigden, zoals mevrouw H., op elk moment de inning van de kinderalimentatie door het LBIO kunnen laten beëindigen. Het staat alimentatiegerechtigden weliswaar vrij het LBIO te verzoeken de inning te staken, maar het LBIO is hiertoe in beginsel niet verplicht zolang niet aan de wettelijke beëindigingscriteria van artikel 1:408, zesde lid BW (zie Achtergrond, onder 1.) is voldaan. Hierbij wordt nog opgemerkt dat ook als mevrouw H. het LBIO tussentijds had verzocht de inning te staken, verzoeker sowieso - net als in het hem gedane schikkingsvoorstel van 1 juli 2004 - de tot dan toe vervallen kosten verschuldigd zou zijn geweest.

III. Ten aanzien van de beslaglegging

Bevindingen

1. Verder klaagt verzoeker erover dat het LBIO beslag heeft laten leggen op meerdere panden van hem.

2. Uit het onderzoek is het volgende naar voren gekomen:

2.1. In zijn brief van 30 december 2003 aan een medewerker van het deurwaarderskantoor, merkt verzoeker op dat hij bereid is een bankgarantie te stellen. De deurwaarder zond deze brief door naar het LBIO met het verzoek daarop te reageren.

2.2. Op 24 maart 2004 ontving het LBIO per fax een kopie van een brief die verzoekers advocaat die dag aan de deurwaarder had gestuurd. In deze brief schreef de advocaat onder meer dat verzoeker ter voorkoming van beslaglegging op zijn onroerend goed, bereid was een bankgarantie af te geven.

2.3. Verzoeker klaagde er in zijn klachtbrief van 8 december 2004 onder meer over dat het LBIO dreigde beslag te leggen op zijn roerende zaken. Hij had een bankgarantie aangeboden om veiling van zijn huisraad te voorkomen, maar het LBIO had hierop niet gereageerd. Op de hoorzitting van 25 februari 2005 heeft verzoeker zijn klacht nader toegelicht. In reactie hierop deelde het LBIO verzoeker bij brief van 9 maart 2005 mee dat met (de aanzegging van) het feitelijke beslag op de roerende zaken geen materiële schade werd berokkend. Ook werd de feitelijke beslaglegging niet gepubliceerd.

De verkoop/veiling van de door het beslag getroffen roerende zaken zou wel middels publicatie/plakkaat op het raam worden aangezegd, aldus het LBIO, maar verzoeker kon dit uiteraard voorkomen door zijn wettelijke betalingsverplichting na te komen. Van een aanzegging was echter nog geen sprake, zo schreef het LBIO, dat de klacht niet gegrond achtte. Verder schreef het LBIO in de klachtafhandelingsbrief onder meer "Overigens zal mijn bureau, feitelijk ingevolge uw verzoek op de hoorzitting, onderzoek doen of beslag

kan worden gelegd op uw overige eigendommen. Op de hoorzitting gaf u bijvoorbeeld aan vijf panden in eigendom te hebben."

2.4. Op 11 maart 2005 verzocht het LBIO de deurwaarder met klem om geen beslag te leggen op verzoekers roerende zaken. Ook deelde het LBIO mee die dag informatie te hebben opgevraagd bij het kadaster. Beslag op onroerende goederen van verzoeker behoorde misschien tot de mogelijkheden.

2.5. Het LBIO ontving op 14 maart 2005 van het kadaster informatie over verzoeker. Het betrof kadastrale uittreksels en hypothecaire uittreksels. Op 15 maart 2005 stuurde het LBIO deze informatie door aan de deurwaarder met de opmerking dat er beslag kon worden gelegd op de onroerende goederen van verzoeker. Het beslag op de inboedel kon worden ingetrokken, aldus het LBIO.

2.6. Op 11 mei 2005 heeft de deurwaarder executoriaal beslag gelegd op vijf panden van verzoeker, vanwege een betalingsachterstand van € 1.800. Nadat verzoeker hiervan in kennis was gesteld, schreef hij het LBIO op 13 mei 2005 dat het bedrag van € 1.800 niet juist was. Het LBIO schoot met de beslaglegging met een olifant op een mug, zo stelde verzoeker, die voorts schreef dat het LBIO zijn aanbod om een bankgarantie af te geven had moeten accepteren. Ook was hij het er niet mee eens dat het LBIO niet de uitslag van de klachtbehandeling door de Nationale ombudsman wilde afwachten. Verzoeker voegde hieraan nog toe dat de beslaglegging op meerdere panden veel onnodige kosten met zich bracht.

2.7. In antwoord op verzoekers brief schreef het LBIO hem op 18 mei 2005 dat de beslaglegging op verzoekers panden had plaatsgevonden naar aanleiding van verzoekers opmerking hierover tijdens de hoorzitting van 25 februari 2005. Verzoeker had immers aangegeven beslaglegging op roerende zaken te beschadigend te vinden. Beslaglegging op één van zijn panden lag meer voor de hand, zo had verzoeker volgens het LBIO tijdens de hoorzitting gezegd. Verder schreef het LBIO ervan uit te gaan dat de deurwaarder verzoeker een specificatie zou sturen van het gevorderde bedrag.

Er was geen aanleiding om de incasso of de beslaglegging te beëindigen of op te schorten tot de Nationale ombudsman zijn mening over het dossier had kenbaar gemaakt, aldus het LBIO.

2.8. Op 26 juli 2005 meldde de deurwaarder het LBIO dat verzoekers advocaat had aangegeven dat verzoeker onder protest de volledige vordering zou voldoen. De deurwaarder vroeg het LBIO daarom om een nieuwe saldoverklaring. In reactie hierop stuurde het LBIO de deurwaarder op 28 juli 2005 een nieuwe saldoverklaring. Ook liet het LBIO weten dat het LBIO, gelet op de wettelijke criteria voor beëindiging van de inning door het LBIO, geen gevolg zou geven aan een eventueel verzoek van de ontvangstgerechtigde om de incassobehandeling voortijdig te beëindigen. Er konden zich

echter omstandigheden voordoen, zoals een levensbedreigende situatie, op grond waarvan het LBIO hiervan zou afwijken.

3. In reactie op de klacht heeft het LBIO de Nationale ombudsman bij brief van 9 augustus 2005 meegedeeld dat verzoeker tijdens de hoorzitting op 25 februari 2005 tegenover twee medewerkers van het LBIO had verklaard dat hij liever wilde dat er beslag werd gelegd op zijn panden dan op zijn roerende zaken. Ook had verzoeker verklaard dat beslaglegging op roerende zaken in dit geval een te zwaar middel was en dat hij er geen bezwaar tegen had dat er beslag werd gelegd op zijn panden. Aangezien verzoeker zelf gemotiveerd had aangegeven dat hij de voorkeur gaf aan beslaglegging op zijn panden boven beslaglegging op zijn roerende zaken, was het LBIO hiertoe overgegaan. Gelet op de door verzoeker tijdens de hoorzitting gedane uitspraken achtte het LBIO de klacht dan ook niet gegrond.

4. In reactie op het standpunt van het LBIO schreef verzoeker op 12 januari 2006 dat hij tijdens de betreffende hoorzitting niet had gezegd dat er beslag moest worden gelegd op zijn panden, maar dat hij slechts zijn beklag had gedaan over de wijze waarop het LBIO incasseert, namelijk door intimidatie. Wel had hij tijdens de hoorzitting laten vallen dat beslaglegging op substantiëlere zaken zoals zijn panden effectiever zou zijn dan beslaglegging op zijn inboedel. Tot zijn verbazing had het LBIO prompt beslag gelegd op twee (moet zijn: vijf; N.o.) van zijn panden, voor een vordering van € 2.000, terwijl het LBIO door de bij het Kadaster opgevraagde informatie op de hoogte was van zowel de kooprijzen als van de hypothecaire inschrijvingen. Volgens verzoeker getuigde deze handelwijze van het LBIO van extreem amateurisme: eerst was beslag gelegd op de inboedel - wat in de praktijk nooit iets oplevert - en vervolgens was beslag gelegd op twee panden (moet zijn: vijf; N.o.) in plaats van op één pand, terwijl de waarde van de panden afzonderlijk de € 2.000 ruimschoots overschreed. De beslaglegging op twee panden (moet zijn: vijf; N.o.) in plaats van op één pand moest het LBIO veel extra geld hebben gekost, aldus verzoeker, die voorts meldde dat de beslaglegging inmiddels was opgeheven omdat hij onder voorwaarde van finale kwijting de betalingsachterstand had voldaan aan het LBIO.

5. Op 13 maart 2006 liet verzoeker de Nationale ombudsman weten dat het LBIO - ondanks het feit dat hij enige maanden daarvoor onder voorwaarde van finale kwijting de betalingsachterstand had voldaan aan het LBIO, en hij nog steeds maandelijks op tijd de kinderalimentatie voldeed aan mevrouw H. - wederom executoriaal beslag had gelegd op twee panden van hem. Volgens het LBIO had verzoeker een betalingsachterstand van € 733,97, zo schreef verzoeker, die de Nationale ombudsman verzocht tevens een oordeel te geven over deze nieuwe beslaglegging.

6.1. De Nationale ombudsman heeft het LBIO vervolgens gevraagd een kopie over te leggen van de stukken die sinds augustus 2005 aan het zaaksdossier waren toegevoegd. Ook verzocht de Nationale ombudsman het LBIO om in te gaan op de vraag waarom op meerdere panden van verzoeker in plaats van op één pand beslag was gelegd.

In antwoord op deze vraag liet het LBIO bij brief van 24 april 2006 weten dat verzoeker tijdens de hoorzitting van 25 februari 2005 geen voorbehoud had gemaakt ten aanzien van het aantal panden waarop beslag "mocht" worden gelegd. Ook wees het LBIO op een beslissing van de Kamer voor Gerechtsdeurwaarders te Amsterdam van 7 juni 2005, waarin ten aanzien van de proportionaliteit van de in de betreffende zaak (die vergelijkbaar is met verzoekers zaak) gelegde beslagen werd overwogen dat als uitgangspunt geldt dat het een schuldeiser vrij staat zijn vordering te verhalen op alle goederen van zijn schuldenaar (artikel 3:276 van het Burgerlijk Wetboek, zie Achtergrond, onder 1.) en dat het een executant in beginsel vrij staat om tegelijkertijd beslag te leggen op alle voor beslag vatbare goederen waartoe hij bevoegd is zijn vordering te verhalen (artikel 435 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering; zie Achtergrond, onder 3.). Indien een debiteur van mening is dat de getroffen maatregelen disproportioneel zijn, kan hij dat ter beoordeling voorleggen aan de executierechter. Behoudens bijzondere omstandigheden was het noch aan de schuldenaar noch aan de gerechtsdeurwaarder om uit te maken op welk vermogensbestanddeel beslag moest worden gelegd, zo oordeelde de Kamer voor Gerechtsdeurwaarders te Amsterdam in de zaak waarnaar het LBIO verwees.

Gelet op het voorgaande achtte het LBIO een (eventuele) klacht over disproportionaliteit van de getroffen maatregelen niet gegrond. Tot slot merkte het LBIO op dat de gerechtsdeurwaarder niet expliciet opdracht had gekregen om op vijf respectievelijk twee panden beslag te leggen. Wat dat betreft deed zich de vraag voor of het LBIO blaam trof, nu de overhandiging van de grosse aan de gerechtsdeurwaarder een vrije opdracht impliceerde om tot incasso over te gaan.

6.2. Uit de door het LBIO overgelegde stukken over de periode vanaf augustus 2005 komt het volgende naar voren.

Verzoeker heeft in augustus 2005 de vordering waarvoor beslag was gelegd aan de gerechtsdeurwaarder voldaan, waarna deze op 24 augustus 2005 het op 11 mei 2005 gelegde executoriaal beslag op vijf panden van verzoeker heeft opgeheven. De gerechtsdeurwaarder heeft het LBIO hiervan bij brief van 8 september 2005 op de hoogte gesteld, onder de vermelding dat verzoeker de vordering had voldaan.

Op 23 november 2005 schreef het LBIO aan verzoeker dat deze een betalingsachterstand had met betrekking tot de wettelijke opslagkosten, en dat hij deze achterstand binnen tien dagen diende te voldoen omdat anders zonder nadere aankondiging executie maatregelen zouden worden getroffen. Bij brief van 4 januari 2006 wees het LBIO verzoeker erop dat hij weliswaar rechtstreeks kinderalimentatie betaalde aan mevrouw H., maar dat hij de opslagkosten verschuldigd bleef. Aangezien verzoeker niet voldeed aan de verplichting zowel de kinderalimentatie als de opslagkosten en de executiekosten aan het LBIO te voldoen werd de incasso voortgezet, zo schreef het LBIO. Op 24 februari 2006 gaf het LBIO de gerechtsdeurwaarder opdracht de incasso wederom ter hand te nemen. De gerechtsdeurwaarder heeft hierop executoriaal beslag gelegd op twee panden van

verzoeker. Bij brief van 18 mei 2006 heeft de gerechtsdeurwaarder verzoeker meegedeeld dat de twee panden binnenkort openbaar zullen worden verkocht, tenzij verzoeker alsnog binnen vijf dagen het verschuldigde bedrag zou voldoen.

Beoordeling

Het niet accepteren van de bankgarantie

7. De Nationale ombudsman stelt voorop dat uit het onderzoek van de Nationale ombudsman niet is gebleken dat verzoeker daadwerkelijk een bankgarantie heeft gesteld. Wel is duidelijk geworden dat verzoeker in zijn brief van 30 december 2003 aan een medewerker van het deurwaarderskantoor, alsmede verzoekers advocaat in zijn brief van 24 maart 2004 aan dezelfde medewerker van het deurwaarderskantoor, hebben aangegeven dat verzoeker bereid was een bankgarantie af te geven. Deze brieven heeft de deurwaarder voor commentaar doorgestuurd naar het LBIO.

Het hiervóór onder I.14 genoemde vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking, brengt met zich dat op deze opmerking in ieder geval had moeten worden gereageerd. Dat dit niet is gebeurd, is niet behoorlijk.

Ten aanzien van de beslaglegging op zich

8. De Nationale ombudsman merkt in dit kader het volgende op.

In het voorgaande is geoordeeld dat het LBIO de inning van de kinderalimentatie terecht had overgenomen en daarom 10% opslagkosten in rekening mocht brengen bij verzoeker. Het LBIO hoefde de inning van deze opslagkosten niet op te schorten in afwachting van de uitkomst van het onderzoek door de Nationale ombudsman (of enige andere procedure). Om die reden hoefde het LBIO tevens geen genoegen te nemen met een bankgarantie van verzoeker en mocht het LBIO verdergaande incassomaatregelen treffen. Beslaglegging op zaken van verzoeker was hiervoor in beginsel een geëigend middel.

In zoverre is de onderzochte gedraging behoorlijk.

De beslaglegging op onroerende zaken in plaats van op roerende zaken

9.1. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Het bestuursorgaan moet bij de belangenafweging in het licht van de realisering van zijn doelstelling anticiperen op de gevolgen van zijn handelen voor de burgers en uit dat oogpunt de voor de burgers minst bezwarende handelwijze kiezen. Dit vereiste impliceert dat het LBIO bij het (doen) overgaan tot executie die wijze van invordering kiest die voor een burger het minst nadelig is, terwijl tevens de belangen van de crediteur bij een voorspoedige inning in het oog

moeten worden gehouden.

9.2. De Nationale ombudsman stelt vast dat het LBIO zegt dat verzoeker tijdens de hoorzitting op 25 februari 2005 heeft gezegd de voorkeur te geven aan beslaglegging op zijn panden boven beslaglegging op zijn roerende zaken. Verzoeker ontkent dat hij dit zo heeft gezegd. Wel had hij tijdens de hoorzitting gezegd dat beslaglegging op substantiëlere zaken zoals zijn panden effectiever zou zijn dan beslaglegging op zijn inboedel, zo stelt verzoeker.

Het LBIO heeft in zijn brief aan verzoeker van 9 maart 2005 vermeld dat ingevolge het verzoek dat verzoeker tijdens de hoorzitting op 25 februari 2005 had gedaan, onderzoek zou worden gedaan of beslag kon worden gelegd op andere eigendommen van verzoeker dan diens huisraad. Op de hoorzitting had verzoeker bijvoorbeeld aangegeven vijf panden in eigendom te hebben, aldus het LBIO. Verzoeker heeft niet op deze zinsnede in de brief van het LBIO gereageerd. Pas nadat het LBIO in mei 2005 daadwerkelijk beslag had laten leggen op vijf panden van verzoeker, schreef verzoeker het niet eens te zijn met deze beslaglegging.

Gelet op bovenvermelde zinsnede uit de brief van het LBIO van 9 maart 2005 acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat verzoeker tijdens de hoorzitting op zijn minst de indruk heeft gewekt dat hij de voorkeur gaf aan beslaglegging op zijn panden boven beslaglegging op overige eigendommen. Om die reden is de Nationale ombudsman van oordeel dat het LBIO in beginsel niet kan worden verweten over te zijn gegaan tot beslaglegging op panden van verzoeker. Het LBIO heeft op dit punt niet gehandeld in strijd met het evenredigheidsvereiste.

In zoverre is de onderzochte gedraging behoorlijk.

De beslaglegging in mei 2005 op meerdere panden in plaats van op één pand

10.1. Ook dit klachtonderdeel zal worden getoetst aan het hierboven onder 9.1. vermelde evenredigheidsvereiste.

10.2. Artikel 435, eerste lid van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) bepaalt dat het aan de executant vrij staat te gelijker tijd beslag te leggen op alle voor beslag vatbare goederen, waartoe hij bevoegd is zijn vordering te verhalen (zie Achtergrond, onder 3.).

10.3. Het LBIO heeft verwezen naar hetgeen staat vermeld in artikel 3:276 BW en artikel 435, eerste lid, Rv (zie Achtergrond, onder 1. en 3.). Ook heeft het LBIO aangevoerd dat verzoeker zich tot de executierechter had kunnen wenden indien hij van mening was dat de beslaglegging op meerdere panden disproportioneel was. Verder heeft het LBIO de vraag opgeworpen of de beslaglegging op meerdere panden in plaats van op één pand aan het LBIO kan worden verweten, nu een niet nader omschreven incasso-opdracht aan

de gerechtsdeurwaarder was verstrekt.

Verzoeker is van mening dat het niet evenredig is dat het LBIO op meerdere panden beslag heeft laten leggen, nu de waarde van de panden afzonderlijk - ook met inachtneming van de op de panden rustende hypotheeken - de hoogte van de vordering van het LBIO ruimschoots te boven ging, en de beslaglegging op meerdere panden veel extra kosten met zich mee moet hebben gebracht.

10.4. De Nationale ombudsman overweegt als volgt.

De eerste vraag die in dit kader beantwoord dient te worden, is of het LBIO verantwoordelijk is voor de wijze waarop de deurwaarder een vordering incasseert. De Nationale ombudsman is van oordeel dat deze vraag bevestigend dient te worden beantwoord, en wel om de volgende reden.

Gebleken is dat het LBIO de deurwaarder niet alleen opdracht verstrekt om tot incasso van de vordering over te gaan, maar hem ook instrueert op welke wijze dat moet worden gedaan (in dit geval eerst op roerende zaken en vervolgens op de panden van verzoeker). Voorafgaand aan deze instructie, onderzoekt het LBIO de verhaalsmogelijkheden. Zo verricht het LBIO onderzoek naar de inkomstenbronnen van een onderhoudsplichtige en gaat het na welke andere verhaalsmogelijkheden er zijn. De verkregen informatie wordt door het LBIO beoordeeld waarna wordt bekeken of verdere informatie nodig is. Dit betekent dat het LBIO een meer deskundige executant is van wie een eigen verantwoordelijkheid wordt verwacht in het aansturen van de deurwaarder. Om die reden kan dan ook niet onverkort aansluiting worden gezocht bij de door het LBIO aangehaald uitspraak van de Kamer der Gerechtsdeurwaarders nu die uitspraak slechts betrekking heeft op de handelwijze van de deurwaarder. Bovendien is de Nationale ombudsman van oordeel, dat uit deze uitspraak en het daaraan ten grondslag liggende artikel 435 Rv, niet zonder meer voortvloeit dat onder alle omstandigheden tegelijkertijd beslag mag worden gelegd op alle vermogensbestanddelen van een schuldenaar. Zoals de Nationale ombudsman reeds in een eerder rapport (2004/352) heeft overwogen, dient het te leggen beslag te allen tijde te voldoen aan de eis van proportionaliteit. Dit betekent dat de waarde van het voorwerp waarop beslag wordt gelegd in verhouding dient te staan tot het uiteindelijke doel van het beslag, namelijk de inning van een bepaald geldbedrag, alsook dat de schuldenaar door het beslag niet op onevenredig zware wijze in zijn belangen mag worden getroffen. Het beslag mag wel worden gelegd voor een hoger bedrag dan het te innen bedrag, maar dit moet wel redelijk zijn. Voorkomen moet worden dat van een buitenproportioneel groot verschil tussen de waarde van het inbeslaggenomen goed en het te innen geldbedrag, sprake is.

In dit geval heeft het LBIO voor de inning van een bedrag van € 1.084,17 beslag laten leggen op vijf panden van verzoeker, terwijl het het LBIO bekend was, gelet op het feit dat het beschikte over de kooprijzen en de hypothecaire inschrijvingen, dat de

verhaalsmogelijkheid per pand dit bedrag ruimschoots te boven ging. Het LBIO had de deurwaarder dan ook niet de ongeclausuleerde opdracht mogen verstrekken op alle panden van verzoeker beslag te leggen. Het andere argument van het LBIO, inhoudende dat verzoeker geen voorbehoud had gemaakt ten aanzien van het aantal panden waarop beslag mocht worden gelegd, gaat niet op nu het LBIO als bestuursorgaan een eigen verantwoordelijkheid heeft om in dit opzicht zorgvuldig en niet disproportioneel te handelen.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Het voortzetten van de inning door het LBIO na augustus 2005 en het voor de tweede maal beslag leggen op panden van verzoeker

11. De Nationale ombudsman stelt vast dat verzoeker nadat hij in augustus 2005 het destijds openstaande bedrag had voldaan (in verband waarmee het in mei 2005 op vijf panden gelegde beslag werd opgeheven), nog steeds diende te voldoen aan de in artikel 1:408, zesde lid van het Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond) vermelde criteria voor beëindiging van de inning door het LBIO. Niet gebleken is immers dat het LBIO heeft ingestemd met het beëindigen van de zaak zonder dat verzoeker aan deze beëindigingscriteria had voldaan. Ook stelt de Nationale ombudsman vast dat verzoeker niet aan deze beëindigingscriteria voldeed aangezien hij de kinderalimentatie na augustus 2005 rechtstreeks aan mevrouw H. is blijven betalen in plaats van aan het LBIO, en aangezien hij door het niet betalen van de verschuldigde opslagkosten weer een betalingsachterstand opbouwde. Toen verzoeker ondanks aanschrijvingen van het LBIO niet alsnog de bereidheid toonde aan de beëindigingscriteria te voldoen, mocht het LBIO dan ook voor de tweede maal de gerechtsdeurwaarder opdracht geven om beslag te leggen één van de panden van verzoeker. Echter, dat in dit geval ervoor is gekozen om de beslaglegging op twee panden te laten plaatsvinden acht de Nationale ombudsman, gelet op hetgeen hij hiervóór onder 10.4. heeft overwogen, ook deze keer onzorgvuldig en disproportioneel.

Ook op dit punt is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

IV. Ten aanzien van de weigering verzoekers kosten te vergoeden

Bevindingen

1. Ten slotte klaagt verzoeker erover dat het LBIO heeft geweigerd de door verzoeker gemaakte kosten te vergoeden.

2. Uit het onderzoek is naar voren gekomen dat verzoeker het LBIO bij brief van 13 mei 2005 aansprakelijk heeft gesteld voor de schade die hij leed. Het ging hierbij in ieder geval om een claim van € 3.000 voor kosten van rechtsbijstand en voor de tijd die hij aan de

zaak had besteed. Het LBIO heeft verzoeker bij brief van 18 mei 2005 laten weten de schadeclaim af te wijzen aangezien deze niet was onderbouwd en het LBIO de inning van de kinderalimentatie terecht had overgenomen. Bij brief van 14 juli 2005 stelde verzoeker het LBIO wederom aansprakelijk voor alle kosten die hij al had gemaakt en nog moest maken.

3. Het LBIO heeft er in reactie op de klacht nogmaals op gewezen dat verzoeker zijn claim van € 3.000 niet had onderbouwd. Bovendien was de claim buitenproportioneel, aldus het LBIO, dat zich voorts op het standpunt stelde dat geen schadevergoeding aan verzoeker hoefde te worden betaald omdat het dossier correct was behandeld en verzoekers klachten niet gegrond waren. Ook wees het LBIO er op dat de Nationale ombudsman in eerdere zaken heeft geoordeeld dat het in het maatschappelijk verkeer niet ongebruikelijk is dat men geringe kosten die men als gevolg van fouten van anderen, zoals ook bestuursorganen, moet maken om herstel van die fouten te bewerkstelligen, zelf draagt. In dit geval was geen sprake van ernstige fouten van het LBIO die een vergoeding zouden rechtvaardigen. Het LBIO achtte verzoekers klacht op dit punt dan ook niet gegrond.

4. In reactie op het standpunt van het LBIO bracht verzoeker naar voren dat naar zijn mening geen sprake was van geringe kosten die voor zijn rekening moesten komen. Het LBIO moest de door hem gemaakte kosten dan ook vergoeden, zo stelde verzoeker, die tevens schreef dat hij na ontvangst van het rapport van de Nationale ombudsman in deze zaak via de rechter geld zou terugvorderen van het LBIO.

Beoordeling

5. Wanneer een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd die klacht te onderzoeken en te beoordelen, maar daarbij stelt hij zich terughoudend op en toetst hij aan het redelijkheidsvereiste. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

6. Zoals onder II.8.1. staat vermeld, houdt het redelijkheidsvereiste in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Wat betreft de gehoudenheid tot het betalen van een schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het in redelijkheid het standpunt kan innemen niet verplicht te zijn tot vergoeding van de door de burger opgegeven schade. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen desgewenst aan het oordeel van de

burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is alleen anders indien op voorhand duidelijk is dat het standpunt van het bestuursorgaan niet houdbaar is in een civiele procedure. In dat geval is de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding in strijd met het redelijkheidsvereiste.

7.1. Gezien hetgeen onder I. tot en met III. staat vermeld, is de Nationale ombudsman van oordeel dat het LBIO vrij stond om te betwisten dat het gehouden was tot schadevergoeding over te gaan, voor zover deze afwijzing betrekking had op kosten die samenhangen met het overnemen van de inning en de opslagkosten. Met betrekking tot de door verzoeker gestelde kosten ter zake de beslaglegging op meerdere van zijn panden, geldt dat verzoeker niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt op welke wijze verzoeker hierdoor is benadeeld. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat het LBIO mocht weigeren verzoeker een vergoeding toe te kennen voor kosten van rechtsbijstand en voor de tijd die verzoeker aan de zaak heeft besteed. De onderzochte gedraging is derhalve behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het LBIO te Gouda is

gegrond ten aanzien van:

- de informatieverstrekking aan verzoeker, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking;
- de beslaglegging (tot tweemaal toe) op meerdere panden van verzoeker, wegens schending van het evenredigheidsvereiste;

niet gegrond ten aanzien van:

de overname van de inning;

het op laten lopen van de opslag- en incassokosten;

de beslaglegging op zich en de beslaglegging op onroerende zaken;

het voorzetten van de inning na augustus 2005 en het in dit kader beslag laten leggen;

het afwijzen van het verzoek om schadevergoeding.

AANBEVELING

Het LBIO wordt in overweging gegeven het door verzoeker in totaal aan het LBIO verschuldigde bedrag aan opslagkosten opnieuw te berekenen, daarbij rekening houdend

met het feit dat bij de berekening van 5 december 2001 er ten onrechte van uit is gegaan dat verzoeker de alimentatie over de maand december 2001 niet had voldaan.

Onderzoek

Op 3 december 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer X te Leeuwarden, met een klacht over een gedraging van het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO) te Gouda. Naar deze gedraging werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het LBIO verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Hij

maakte van die gelegenheid gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Het LBIO deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 30 november 2004.

Brieven van verzoeker van 21 februari, 5 en 25 april, 13 en 27 mei 2005, met bijlagen.

Kopie van het zaaksdossier van het LBIO, ontvangen op 21 juni 2005.

Standpunt van het LBIO van 9 augustus 2005, met bijlagen.

Reactie van verzoeker van 13 januari 2006, met bijlagen.

Aanvullende reactie van verzoeker van 13 maart 2006, met bijlagen.

Reactie van het LBIO van 24 april 2006, met bijlagen.

Faxbericht van verzoeker van 23 mei 2006, met bijlagen.

De schriftelijke reactie van verzoeker van 4 augustus 2006 op het verslag van bevindingen.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Burgerlijk Wetboek

Artikel 1:402a

"1. De bij rechterlijke uitspraak of bij overeenkomst vastgestelde bedragen voor levensonderhoud worden jaarlijks van rechtswege gewijzigd met een door Onze Minister van Justitie vast te stellen percentage, dat, behoudens het bepaalde in het derde en vierde lid, overeenkomt met het procentuele verschil tussen het indexcijfer der lonen per 30 september van enig jaar en het overeenkomstige indexcijfer in het voorafgaande jaar.

2. De wijziging gaat in op 1 januari volgende op de in het eerste lid genoemde datum. De beschikking waarin het percentage is vastgesteld, wordt bekend gemaakt in de Staatscourant.

(...)

5. De wijziging van rechtswege kan bij rechterlijke uitspraak of bij overeenkomst geheel of voor een bepaalde tijdsduur worden uitgesloten. Daarbij kan tevens worden bepaald dat en op welke wijze het bedrag voor levensonderhoud anders dan van rechtswege periodiek zal worden gewijzigd.

(...)

8. De tenuitvoerlegging van een executoriale titel betreffende de betaling van levensonderhoud geschiedt met inachtneming van de op het tijdstip van de tenuitvoerlegging ingegane wijzigingen van rechtswege dan wel met inachtneming van de wijzigingen overeenkomstig de tweede zin van het vijfde lid van dit artikel."

Artikel 1:408

"1. Een uitkering tot voorziening in de kosten van verzorging en opvoeding of tot voorziening in de kosten van levensonderhoud en studie, waarvan het bedrag in een rechterlijke beslissing, daaronder begrepen de beslissing op grond van artikel 822, eerste lid, onder c, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, is vastgelegd, wordt ten behoeve van de minderjarige aan de ouder die het kind verzorgt en opvoedt of aan de voogd onderscheidenlijk aan de meerderjarige betaald.

2. Op verzoek van een gerechtigde als bedoeld in het eerste lid, van een onderhoudsplichtige dan wel op gezamenlijk verzoek van een gerechtigde en onderhoudsplichtige neemt het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen de invordering van de onderhoudsgelden op zich. De executoriale titel wordt daartoe door de onderhoudsgerechtigde in handen gesteld van dit Bureau. De overhandiging daarvan machtigt het Bureau tot het doen van de invordering, zo nodig door middel van executie.

3. Kosten van invordering door het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen worden verhaald op de onderhoudsplichtige, onverminderd de kosten van gerechtelijke vervolging en executie. Het verhaal van kosten vindt plaats door wijziging van het bedrag, bedoeld in het eerste lid, volgens bij algemene maatregel van bestuur te stellen regels.

4. Tot invordering op verzoek van een onderhoudsgerechtigde wordt slechts overgegaan, indien de gerechtigde ter gelegenheid van de indiening van het verzoek aannemelijk heeft gemaakt dat binnen ten hoogste zes maanden voorafgaande aan de indiening van het verzoek de onderhoudsplichtige ten aanzien van ten minste één periodieke betaling tekort is geschoten in zijn verplichtingen. In deze gevallen geschiedt de invordering van bedragen die verschuldigd zijn vanaf een tijdstip van ten hoogste zes maanden voorafgaande aan de indiening van het verzoek.

5. Alvorens tot invordering met verhaal van kosten over te gaan wordt de onderhoudsplichtige bij brief met bericht van ontvangst in kennis gesteld van het voornemen daartoe en de reden daarvoor, alsmede van het bedrag inclusief de kosten van invordering. Het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen wordt bevoegd tot invordering over te gaan op de veertiende dag na de verzending van de brief.

6. De invordering die op verzoek van de onderhoudsgerechtigde geschiedt, eindigt slechts, indien gedurende ten minste een half jaar regelmatig is betaald aan het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen en er geen bedragen meer verschuldigd zijn als bedoeld in het vierde lid, tweede volzin. De termijn van een half jaar wordt telkens verdubbeld, indien een voorgaande termijn van invordering ook op verzoek van de onderhoudsgerechtigde was aangevangen.

(...)

8. De tenuitvoerlegging van een executoriale titel betreffende de betaling van de kosten van verzorging en opvoeding of levensonderhoud en studie geschiedt met inachtneming van de wijziging, bedoeld in het derde lid.

(...)

10. Een betaling door de onderhoudsplichtige strekt in de eerste plaats in mindering van de kosten, bedoeld in het derde lid, vervolgens in mindering van eventueel verschenen rente en ten slotte in mindering van de verschuldigde onderhoudsgelden en de eventueel

lopende rente. (...)"

Artikel 3:276

"Tenzij de wet of een overeenkomst anders bepaalt, kan een schuldeiser zijn vordering op alle goederen van zijn schuldenaar verhalen."

2. Besluit kostenopslag inning kinderalimentaties

Artikel 1, eerste lid

"Onverminderd de kosten van gerechtelijke vervolging en executie, geschiedt het verhaal van kosten van invordering van uitkeringen tot voorziening in de kosten van verzorging en opvoeding of tot voorziening in de kosten van levensonderhoud en studie door verhoging van de uitkering, zoals deze in een rechterlijke beslissing is vastgelegd, met een bedrag per maand van € 11,34 dan wel ééntiende deel van de uitkering, indien dat deel meer is dan € 11,34."

3. Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering

Artikel 435, eerste lid

"Het staat aan de executant vrij te gelijker tijd beslag te leggen op alle voor beslag vatbare goederen, waartoe hij bevoegd is zijn vordering te verhalen."